

SASKIA JANSEN

**BESLIST GEEN
MOORDKUIL**

Colofon

© 2018 SAAM Uitgeverij

Auteur

Saskia Jansen

Uitgever

SAAM Uitgeverij, Hillegom

www.saamuitgeverij.nl

info@saamuitgeverij.nl

Vormgeving

SAAM Uitgeverij, Hillegom

ISBN: 9789492261212

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, namelijk elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Dit boek draag ik op aan aan mijn man en kinderen
omdat zij mij altijd steunen.
Zij betekenen de wereld voor mij.

INHOUD

Depressief	9
Max	18
Sjaak 1	21
Sjaak 2	26
Sjaak 3	30
Sjaak 4	34
Sjaak 5	39
Sjaak 6	44
Sjaak 7	49
Overleden klant	55
Barbie	57
Stagiaire	62
Moederschap	66
Sint-bernard	71
Politiek	75
Impulsief	79
Impulsief 2	84
Bevallen	91
Motorrijden	97
Dikke hond	103
Paarden	108
Mens, erger je niet	113
Talent	120
Poedel	126
Je krijgt er zo veel voor terug	131
Toetsenbord held	137
Borstkanker	141

Yvette 1	148
Yvette 2	152
Yvette 3	157
Yvette 4	162
Stoppen met roken	166
Geest	169
Sauna	173
Hormonen	178
Marcel	184
Scheiden	188
Ben	193
Lorenzo	198
Stichting Otter	204
Zwijgen is fout	209
Varen	212
Thee	216
Ongesteld	221
Herder vs chihuahua	226
Maltipoo	230
Voetbal	234
Tony	238
Vertrouwen	241
Sleur	247
Wordfeud	252
Faalangst	258
Zwemmen	262
Alzheimer	266

laten. Ik hef mijn kin nog iets hoger en duw mijn schou-
ders naar achter om wat zelfverzekerder over te komen.

‘Goedemiddag’, zeg ik vriendelijk.

Een van de jongens kijkt me kil aan en spuugt vlak voor
mijn voeten op de grond. Ik moet mezelf tussen twee jon-
gens door persen om de flat te kunnen betreden.

‘Hoer’, sist de kleinste jongen van het stel wanneer ik
ze gepasseerd ben.

Ik doe net of ik niets gehoord heb en kijk op het bordje
om te zien naar welke etage ik moet. Eenhoog. Er hangt
een briefje op de lift met de tekst ‘defect’. Ik neem de trap
naar de eerste etage. Het ruikt er naar urine. Zonder de
trapeuningen aan te raken loop ik naar de eerste etage.
Het is het laatste huis van de galerij. Voor de deur staan
ook weer vuilniszakken. Ik bel aan. Het duurt een eeu-
wigheid voordat er opengedaan wordt. In de gang zit een
man in een rolstoel. Hij heeft geen benen meer, zie ik.
Naast hem staat een hoopje vuil, dat toch echt een hondje
blijkt te zijn. Ik kan het hoofdje niet ontdekken. Het is
een grote bonk haar op pootjes.

‘Goedemiddag meneer, ik ben van de trimsalon, ik kom
uw hondje ophalen.’

‘Dat weet ik’, zegt de man, zonder oogcontact met mij
te maken.

‘Heeft u nog speciale wensen?’ vraag ik, tegen beter
weten in. Want bij de aanblik van dit hondje besef ik dat
kaalscheren de enige optie zal zijn. Toch vraag ik het,
omdat ik de man het gevoel wil geven dat zijn mening telt.

‘Nee’, zegt hij uiterst kortaf. Hij duwt de hond de drempel
over en gooit de deur hard dicht. Ik voel me ongemakkelijk.

De hond wandelt rustig met mij mee naar beneden.
Wederom wordt mij de weg versperd door het asociale trio.

‘Wat moet je kosten’, grijnst de jongen met de kille ogen.

‘Flikker toch op, joh’, zeg ik fel.

Ik krijg een flinke duw naar buiten en struikel bijna over het vieze hondje dat met zijn staart strak tussen zijn achterbenen staat. Ik ben opgelucht als ik veilig in mijn auto zit. Pas nu ruik ik wat voor smerige geur er van dit diertje af komt. Met het raam een stuk open rijd ik naar de salon. Onder de enorme vacht blijkt echt een geinig hondje verstopt te zitten. Ondanks dat de hond helemaal kaal is, misstaat het hem niet. Ik pluk de gehoorgangen van de hond leeg en knip de veel te lange nagels. Na het bad droog ik de hond zorgvuldig en werk hem na. Het is een enorme metamorfose waar de hond zelf ook zichtbaar gelukkig mee is. Het staartje steekt weer triomfantelijk in de lucht en gaat zowaar heen en weer van blijdschap.

Ik geef de hond een koekje als beloning en word bijna in mijn vingers gebeten, zo gulzig pakt hij het aan. Wanneer ik weer bij de flat arriveer zijn de jongens gelukkig verdwenen. De man in de rolstoel bekijkt de hond amper en gooit direct zijn deur weer dicht. Ik voel me behoorlijk beledigd door dit gedrag en heb medelijden met het hondje.

Thuis maak ik de factuur en mail deze naar de gemeente. Al de volgende dag staat het geld op mijn rekening.

Drie maanden later belt er een andere medewerkster van de gemeente met het verzoek de hond weer op te halen. Wederom word ik gewaarschuwd dat de man niet erg vriendelijk is.

‘Dat heb ik gemerkt’, zeg ik somber. ‘Wat is er met de man aan de hand? Is hij geestelijk in orde?’ vraag ik.

‘Jawel hoor, maar meneer is erg depressief.’

‘Kunt u mij iets meer vertellen over deze meneer?’ probeer ik. Maar ik krijg geen verdere informatie.

Wanneer ik een aantal dagen later op het afgesproken tijdstip weer aanbel bij de man ziet hij er nog slechter uit dan de vorige keer. Zijn gezicht is grauw, hij heeft donkere kringen onder zijn ogen en zijn haar valt als een vet plakje

over zijn oren. Deze keer hoeft hij de hond niet over de drempel te duwen, aangezien deze al kwispelend op me af rent en tegen me op springt. De man maakt aanstalten om de deur weer dicht te gooien, maar ik duw met mijn hand tegen de deur. Verschrikt kijkt hij heel even in mijn ogen.

‘Mag ik u wat vragen, meneer?’

‘Hoezo?’ is zijn ontwijkende antwoord.

‘Nou, ik ben gewoon benieuwd hoe het met u gaat?’

‘Wat kan jou dat nou schelen.’ En met een harde duw klapt hij de deur dicht. Shit, denk ik. Dit schiet niet op.

Als ik de hond straks terugbreng ga ik het anders aanpakken, besluit ik.

Ik bel aan met de hond in mijn armen. Zodra de deur opengaat, stap ik direct de gang in. Ik ga tegen de deur aan staan zodat de man de deur niet dicht kan gooien. Ik plaats de hond op de schoot van de man en zeg met vrolijke stem: ‘Ga maar even lekker bij je baasje zitten.’

De man zegt niks.

Ik hurk voor de rolstoel en leg mijn hand op zijn bovenbeen, net boven de stomp waar ooit een knie moet hebben gezeten. Ik zie dat hij naar mijn hand blijft staren. Hij duwt me niet weg.

‘Hoe bent u uw benen verloren?’ vraag ik zachtjes.

De stilte duurt een eeuwigheid.

‘Ik heb een auto-ongeluk gehad’, zegt hij dan plotseling. Zijn stem klinkt bibberig, niet meer zo nors.

‘Wat vreselijk. Is dat al lang geleden?’

‘Vijf jaar geleden, mijn vrouw is daarbij omgekomen.’

‘Wat verschrikkelijk voor u’, zeg ik. En ik meen het. Ik heb serieus te doen met deze man. ‘Zou ik misschien even binnen mogen komen?’

De man rijdt behendig zijn rolstoel achteruit de woonkamer in en maakt een gebaar dat ik verder kan komen. Ik sluit de buitendeur en volg de man naar binnen. Het